

MONIKA PEETZOVÁ

Srdce
časů

Neviditelné město

Srdce času

Neviditelné město

Vyšlo také v tištěné verzi

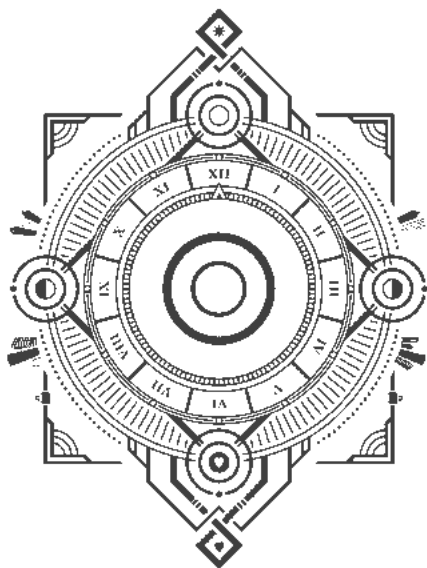
Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Monika Peetzová
Srdce času: Neviditelné město – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MONIKA PEETZOVÁ

Srdce
časů

Neviditelné město

COO
BOO

Pro Torbena, Pauline a Jonathana.

Prolog

„Stůj,“ zařvala Lena na Danteho. „Pust' mě ven.“

Její výkřik zůstal nevyslyšen. Dante dál lhostejně mířil do pekla. Jak věděl, kudy má jet? Chronometr ji pálil na kůži. Voda stříkala na auto ze všech stran jako v obrovské automyčce. Síla přírody vyrvala zbývající stěrače. Dál jeli poslepu. V rozplývající se šedi se zablýskla výstražná značka. *Žádná možnost návratu. Slepá ulice. Pozor, nebezpečí ohrožení života.* Jen matně rozpoznala obrysy továrny na konci silnice. Tři metry vysoké kovové mříže kolem industriálního areálu ho měly chránit. Jejího řidiče to příliš nezajímalo. Prudce se rozjel směrem k barikádě. Varovné osvětlení blikalo jako splašené. Lena zasténala. Zaryla nehty do polstrování sedadla. Danteho překážka v cestě v nejmenším nerozrušovala. Stále stejnou rychlostí mířili do těžkých mříží a blížili se k budově továrny. Od impozantní vstupní brány je teď dělilo jen pár metrů. Kam měl Dante namířeno? Proč nebrzdil? Jako šílenec se tvrdohlavě řítit k obrovské ocelové bráně, na níž se skvělo logo továrny: stylizovaná sova. Oči, tělo

a křídla – celé zvíře se skládalo z otáčejících se ozubených koleček, jako by to byly obrovské hodinky. Cítila, jak její chronometr žhne, a démonické soví oči vyslaly zářící blesk, který je na chvíli oslepil. Okamžik nato se jim v hlavě rozezněl ohlušující třesk a tlaková vlna jim vyrazila dech. Kolem lítaly jiskry a slyšela hlasitý hukot, šeptání a vytí. Připadala si, jako by přistáli v nějakém tunelu. Světlomety najednou ozářily Jonase na kole. A pak Bobbie a Sonju a její sestry. Co se s nimi dělo? Odkud přicházely tyhle výjevy? Zamotala se jí hlava. Jakási neviditelná moc jí zavírala oči. Digitální hodiny v autě se zastavily. Poslední, co vnímala, byl chronometr, jehož světlo se z rudé změnilo na zelenou. Přišlo jí, jako by auto plulo. Byla pod nimi vůbec ještě silnice? Nebo už někam padali? Leně se zatmělo před očima.

Když znovu přišla k sobě, změnil se jí celý život. Lena nemohla pochopit, jak fantastický pohled má před očima.

Dobré ráno, Leno

A je to! Lena vklouzla do koupelny v poslední vteřině. S úlevou se zády opřela o dveře a zamkla. Většinou ranní závody se svými sestrami prohrála a trestem jí bylo nekonečné čekání na chodbě, zatímco Fiona a Carlotta se důkladně sprchovaly, krémovaly, česaly, fénovaly, tlachaly a loudaly se. Polička pod zrcadlem se prohýbala pod tíží jejich mašlí, sponek do vlasů, legračních kartáčků na zuby, pestrobarevných dětských krémů a speciálních šamponů. Zatímco Fiona upřednostňovala koňské motivy a testery parfémů, Carlotta ujížděla na jednorozcích, vílách, elfech a všem, co bylo růžové, nebo se aspoň třpytilo. Časově náročné zkrášlovací rituály jejích malých sester přiváděly Lenu ráno pravidelně do časové nouze. Ale dneska do koupelny proklouzla jako první. Spokojeně si na mobilu pustila video, zesílila zvuk a přilepila na zrcadlo tahák. 9. B psala první hodinu test z biologie. Do té doby musela bezchybně zvládnout Mendelovy zákony dědičnosti.

„Rodiče předávají svým potomkům dědičné informace v pevných dávkách, kterým se říká dědičné vlohy

nebo geny,“ učila se Lena nazpaměť, tancovala před zrcadlem a čistila si zuby. Při refrénu se hlasitě přidala k písni. S pusou plnou pěny a kartáčkem coby mikrofonem to totiž šlo skvěle.

„Potřebuju na záchod,“ zabručela Carlotta zvenku a zabušila pěstmi na dveře. „Navíc zpíváš falešně.“

Lena se nenechala rušit. „Zaprvé, zákon o uniformitě,“ opakovala si učivo. „Pokud zkřížíme dva homozygoty, nositele stejných alel, budou jejich přímí potomci vykazovat stejný vzhled,“ pokračovala Lena – a zarážila se.

Co to bylo? Nějaký pohyb? Za jejími zády? Za sprchovým závěsem? Možná závan větru z okna? Přes denní světlo to Leně připomnělo hororové filmy, které měla její kamarádka Bobbie tak ráda. Koupelnové scény v nich nikdy neměly happy end.

„Pokud zkřížíme dva homozygoty, nositele stejných alel, budou jejich přímí potomci vykazovat stejný vzhled,“ zopakovala váhavě a očima přejížděla obraz v zrcadle.

Ne, nepletla se. Za barevným mráčkem na závěsu se pohyboval stín. Špičky prstů opatrně a nepozorovaně odsunuly plast stranou a nad ním se zaleskla čočka fotoaparátu. Nenechat se načapat. Nedat na sobě znát, že odhalila vetřelce.

S námahou potlačila třas ve svém hlase. „Zadruhé, zákon o štěpení,“ zamumlala. „Zákon o štěpení platí, když zkřížíme dva heterozygoty...“

Uprostřed věty Lena rychlým pohybem roztáhla závěs. Kachličkovanou místností zazněl pronikavý výkřik. Lena nevěřila vlastním očím: ve sprše se schová-

vala její mladší sestra a natáčela Lenu, jak v kalhotkách a tričku na spaní poskakuje před zrcadlem. Fiona se křivě pouсмála a odhalila přitom chybějící špičák. Po prvním šoku se hned zase vrátila do role.

„Máš skvělý pohyby,“ řekla a ukázala jí palec nahoru. „Na to určitě klikne spousta lidí.“

Bez jakéhokoli projevu viny stočila mobil na sebe. „Ahoj a dobré ráno,“ zatrylkovala do kamery. „To jsem já, vaše Fiona. Je prima, že se zase díváte. Dneska vám ukážu svou ranní rutinu. Pokaždé, když vstávám, se moje sestra přede mnou vecpe do koupelny. Máte starší sestru? Pak víte, o čem mluvím. Taky každé ráno stojíte před dveřmi a přemýšlíte, co v té koupelně vyvádíte? Dneska vám odhalím Lenina tajemství.“ Otočila telefon Leniným směrem: „Leno, řekni dobré ráno lidem do mého vlogu.“

„Okamžitě mi dej ten telefon,“ přikázala Lena a natáhla ruku.

Ačkoli se Fiona netakticky usadila ve sprše, ani ve snu ji nenapadlo, že by drahocennou nahrávku vydala bez boje. Držela si Lenu od těla nataženou rukou a dál ji nevzrušeně natáčela.

„Mít sestru je fakt výzva,“ vysvětlovala. „A přitom to ani není moje opravdová sestra. Je to vlastně moje sestřenice. Její rodiče jsou mrtví.“

„Okamžitě s tím svinstvem přestaň,“ řekla Lena rozčileně a pokusila se Fioně vykrotit telefon z ruky.

Mladší sestra si mobil schovala za záda. „Něco takového musí na YouTube,“ hájila se. „Čím víc dramatu, tím víc kliků.“

Lena neměla nejmenší zájem proslavit se videem, v němž hlavní roli hraje její zadek. A ještě míň stála

o to, aby Fiona pouštěla do oběhu na YouTube historiku o jejích rodičích. Sama o té tragické autonehodě nerada mluvila. Už jen zmínka o tom, že je sirotek, uváděla lidi v nepříjemný údiv. Její spolužáci kulili oči, rozpačitě se drbali na krku a koukali tak bezmocně a vyřízeně, že měla Lena pokaždé pocit, že musí říct nějaký vtíp, aby je utěšila. Ještě horší byli dobromyslní dospělí, kteří ji hladili po hlavě a naučeně odříkávali svoje životní moudra: „To je dobře, že jsi byla ještě tak malá a nepamatuješ si na to.“ „Osud nám naloží jen to, co dovedeme zvládnout.“ Nebo: „Můžeš být vděčná, že jsi našla nové rodiče.“

Co na to měla Lena odpovědět? Že si nic nepřije víc než vzpomínky? Že pro ni její nová máma navždy zůstane tetou Sonjou? A s nevlastním tátou to je stejné?

Bušení zvenku ustalo. „Řeknu mámě, že ses přede mnou zamkla,“ zabručela Carlotta.

Lena vyrvala sprchu z držáku. Levou rukou sahala po kohoutku.

„Vymaž to video. Okamžitě,“ přikázala.

Z Fiony se vyklubala neústupná vyjednávačka. „Začneme si říkat *Nevlastní sestry* a založíme společný kanál,“ navrhla.

V jedenácti letech měla ještě několik posledních mléčných zubů, ale její smysl pro obchod byl na úrovni dospělého.

„Víš, kolik peněz bychom mohly vydělat? Budeme točit reklamy a dělat sponzorované příspěvky, dostaneme oblečení zadarmo, hračky na testování a budou nás zvat do talkshow.“

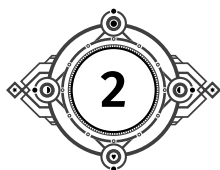
Lenina ruka zlehka otočila koupelnovou baterií. Voda nakapala Fioně na tenisky.

„Musíš vidět ty výhody,“ přeskočil jí hlas. „Už žádná škola. Jako influencerka ji nebudeš potřebovat. Stačí, když budeš sama sebou. Jsem si jistá, že spoustu lidí bude zajímat, jak vypadáš, když vstaneš.“

Lena pustila kohoutek naplno. Fionu zasáhl studený příval. Voda jí promočila tričko a kalhoty a vsákla se i do jejích nových bot. Hystericky vykřikla.

V tuhle chvíli se dveře s řachnutím otevřely. Před nimi se tyčila teta Sonja. V ruce měla šroubovák, kterým dveře otevřela.

„Mami,“ zařvala Fiona a potajmu smazala video. „Lena mi vyhrožovala. Chce mi vzít telefon.“

Cornflakové dny

Lena žvýkala cornflaky. Nabírala suché lupínky lžící, dokud neměla pusu tak plnou, že křupání a žvýkání přehlušilo hádku u snídane. Cornflaky znamenaly špatné dny, křupavý toustový chleba normální a jogurt zase ty dobré. Od té doby, co je otec Fiony a Carlotty opustil, převažovaly cornflakové dny. Lena se každý den znovu snažila chovat tak nenápadně, jak jen bylo možné, aby Sonje nepřivodila žádné další starosti. Od rozvodu s Hugem její pěstounka zhubla, kůži měla tenkou jako papír a byla neustále ve stresu. Dříve se s Hugem hádala už u snídane o peníze, později o dluhy a posledních pár týdnů vůbec o nic.

„Odvez si svoje věci,“ vyzvala ho, když vyzvedával Fionu s Carlottou. „Jinak je vyhodím.“

Když její teta nepracovala nebo netelefonovala, bombardovala Lenu a její sestry otázkami, které nevyžadovaly odpověď. „Musí být ta muzika tak nahlas? Copak nemáte nic lepšího na práci než se válet na gauči? Jak jen můžete být tak nepořádné? To si nemůžete dolů donést aspoň prádlo, zhasínat po sobě v koupelně a vy-

nášet odpadky?“ Lena občas Fioně a Carlottě záviděla, když je Hugo vyzvedl a jaksepatří rozmazloval. Nikdy se nezeptal, jestli chce jít Lena s nimi.

Dneska k utlumení tetina pronikavého hlasu nestačily ani tři velké polívkové lžíce lupínků.

„Musíš se neustále hádat se svými sestrami?“ zeptala se Sonja a cpala do Fioniných promočených bot novinový papír, aby zase nabyly ten správný tvar. V jejím hlase byla cítit únava a věčné zklamání. Fiona, která byla Sonjina nabádání ušetřena, vrhla na Lenu triumfální pohled. Carlotta mezitím odevzdaně ryla geometrické tvary do svého chlebu s nutellou a tvářila se tak nezúčastněně, jako by snad byla na Marsu. Osmiletá dívka se držela zpátky. Lena věděla, že Carlotta je úplně posedlá tím, aby získala roli v některém Fionině vlogu.

Lena se chtěla vzepřít, chtěla se hájit. Ale Sonjiny unavené oči ji umlčely. Jestlipak teta litovala, že si ji po té nehodě vzala k sobě? Carlotta a Fiona byly vymodlené děti, Lena byla v tom nejpřesnějším slova smyslu nehoda. Když byla mladší, tak si představovala, že ji na planetě zapomněli mimozemšťani. Každou noc otáčela lampu k oknu a svítila ven, aby ji zase našli, až se budou se svým létajícím talířem vznášet na noční obloze. Jednoho dne jí Sonja lampu sebrala a dala jí přednášku o plýtvání elektřinou a o zdravém spánku. Sonja netušila nic o mimozemšťanech a Lena si netroufla tetu zasvětit. Dospělí byli omezení, když šlo o smysl pro neviditelné věci.

„Ta holka má divné nápady,“ stěžovala si Sonja do telefonu svým kamarádkám. „Má moc fantazie.“

Znělo to, jako by to byla nějaká smrtelná nemoc. Sbor hlasů v Lenině hlavě, který musel mít komentář úplně ke všemu, jí přisypal sůl do rány. „Jsi divná,“ křičely. „Nepatříš sem. Nepotřebujou tě. Možná by bylo lepší, kdybys zmizela.“

Lena se cítila cizí ve vlastní rodině. Její kamarádka Bobbie tvrdila, že tak to mají všichni patnáctiletí.

„Posloucháš mě vůbec?“ zeptala se Sonja rozhořčeně.

Oči jí jiskřily. Carlotta a Fiona sotva dýchaly. Ty zatracené hlasy. Pořád něco žvanily a postaraly se o to, že Lena propásla to nejdůležitější.

„Budu se snažit,“ slíbila hned vyděšeně. To se hodilo vždycky.

„Snažit?“ vyprskla Sonja. „Musíš si opravit pětku.“

Sonja očividně od hádky mezi sestrami plynule přešla k Leniným známkám a blížící se písemce z biologie. „Hrozí reparát“ stálo na jejím posledním vysvědčení.

„Jak se můžeš kvůli jednomu předmětu nechat tolik ohrozit?“ ptala se Sonja. Rozčileně sázela nádobí do myčky. „Mám toho dost, Leno,“ řekla vážně. „Jestli tu biologii pokazíš, máš zákaz házené. Musíš se konečně naučit soustředit se v životě na důležité věci.“

Lena nenáviděla věty, které začínaly na „musíš“ a měly v sobě slovo „soustředit“. Už od školky ji pořád někdo nabádal, aby se soustředila. Dospělí nechápali, že se dovede soustředit krásně, v tom nebyl problém. Ale v Lenině životě bylo zkrátka příliš věcí, o kterých musela přemýšlet naráz. Copak mohla za to, že v jejích mozkových závitech panoval čilý ruch? V Lenině hlavě to hučelo jako v úle: neustálé otázky a ideje, chytré

myšlenky a blbé nápady, vzpomínky a plány, strachy a přání. Její teta si nedovedla představit, jak namáhavé bylo poslouchat tolik hlasů, i když spolu aspoň souhlasily. Pro tetu byla záhada už jen to, jak někdo dovedl poslouchat muziku a zároveň se šprtát anglická slovíčka. Sonje scházelo jakékoli pochopení pro to, proč musela Lena u televize whatsappovat a zároveň hrát Candy Crush. Přitom sama neustále koukala do mobilu. Dokonce i při jídle.

„Pro mě je to práce,“ říkala. „To je něco jiného.“

Dospělí měli svoje vlastní pravidla. Sonja zakazovala Leně posílat u jídla zprávy Bobbie. Ona sama ale nechala talíř talířem, když jí zavolala některá z kamarádek, aby spolu probraly vztahová dramata. Pro dospělé byla láska očividně v kategorii práce. Přes všechnu práci ale Sonjino manželství s Hugem ztroskotalo.

„Myslím to vážně, Leno,“ zopakovala. „Házená tě moc rozptyluje. Bude to jen pro tvoje dobro.“

Lena dotčeně přikývla. Byly dny, na které nestačily ani cornflaky.

Starší známí, nové časy

„Zbláznil ses?“ vykřikla Lena.

Vyděšeně uskočila, a to ji zachránilo před tím, aby ji na přechodu převálcoval dav. Na tváři ji pohladil vánek, když kolem ní v nebezpečném tempu projel Jonas. Za větru, deště i sněhu křížoval její spolužák město na oranžovém fixie. Tohle kolo nemělo přehazovačku, světla, blatníky, zvonek ani brzdy. Jonas se kvůli němu dostal do střetu s Lenou, s pravidly silničního provozu i s ředitelem, který fixie na škole zakázal. O pravidlech si toho moc nemyslel. Dokonce i jeho polodlouhé hnědé vlnité vlasy rebelovaly proti jakémukoli střihu a trčely všemi směry. Jonas k ní při předjíždění otočil hlavu a oblažil Lenu odzbrojujícím úsměvem a omluvným gestem. Tmavé oči mu zářily teplou hnědou, jako by je někdo dobarvil. Lenino srdce samým štěstím poskočilo.

Už tři roky chodila s Jonaselem Rasmusem do stejné třídy. Nepamatovala si, kdy se z bledého a neustále se třesoucího prcka stal vysoký a sebevědomý kluk. Jeho proměny si Lena všimla teprve, když Jonas přestoupil do jejich házenkářského týmu. Při zápasech si přivy-

dělával prodejem občerstvení. Dokonce i ve špatně zapnutém kuchařském plášti a s pitomou papírovou čepicí na hlavě vypadal dokonale. A v dresu zrovna tak. Půlka Lenina týmu do něj byla zamilovaná. Když Jonas trénoval se svým družstvem, vždycky se do haly namačkalo pár zvědavých holek. Dneska ráno ho poprvé neobležela žádná z jeho ctitelek. Lena zaváhala. Byla to neopakovatelná příležitost ho oslovit? Toužila s ním jednou vést rozhovor, který by zahrnoval víc než „Jednu colu, prosím.“ Že by se cornflakové ráno přece jen otočilo v něco dobrého?

Jonas seskočil z fixie a poklekl na zem. Zručně sundal z předního kola zámek, umístil ho za galusku a přivcákl ke kandelábru. Naschvál nenuceně se vydal Leniným směrem.

„Tak co? Jsi nachystanej na bižuli?“ chtěla se zeptat. Místo toho z ní vyjelo jen hlasité škytnutí. Už je to pár týdnů, co dostává škytavku, kdykoli se Jonas objeví v její blízkosti. Jeho pohled jí způsoboval podivné šimrání v břiše, jako by se omylem předávkovala šumákem. Divné svědění narušovalo její schopnost myslet jasně a chodit rovně. Naposledy na házené to narvala přímo do skleněných dveří poté, co jí nečekaně přeběhl přes cestu.

„Škyt,“ zopakovala. Jonasova sluchátka ji zachránila před ostudou. Aniž by si všiml, jak hlasitě Lena škytá – nebo toho, že vůbec existuje –, rozběhl se vytáhlý kluk směrem ke škole, prudce vyskočil tři schody nahoru a doběhl k Chloe a její kamarádce Elif. Lena se poraženecky stáhla. Chloe byla nejen kapitánkou jejich házenkářského týmu, ale taky nejvíc cool holka

na škole. Sebevědomě odhodila svoje dlouhé blondaté lokny dozadu a pozdravila Jonase nadšeným objetím. Dneska měla na sobě nápadný červený overal a sluneční brýle. Na rameně se jí houpala úplně nová značková taška. Elif se k ní lepila jako stín. Spousta holek ze třídy a z házené si toužebně přála být jako Chloe – nebo si aspoň trochu užít jejího lesku.

Sbor v Lenině hlavě se škodolibě rozesmál. Ta blbá škytavka. Proč se k Jonasovi nedovede chovat stejně tak v klidu jako Chloe? Nikdo není dokonalý. Ale proč jí osud nepřisoudil nedostatky, které nejsou tolik vidět? Třeba ploché nohy. Ty by byly ideální, koneckonců je má stejně věčně v botách.

Zatímco čekala na schodech, až ta škytavka přejde, představovaly si hlasy v Lenině hlavě spoustu chyb, které by se snášely o dost líp: odstávající uši, mezera mezi zuby, obličej plný pih. S takovými znaky by se jí pořád ještě otevírala kariéra topmodelky. A brýle byly v její třídě žádoucí od té doby, co je nosila Chloe. S falešnými skly.

„Nemusíte být chytří,“ tvrdila. „Úplně stačí, když tak vypadáte. Na zbytek vám stačí dobrý sítě.“

Proto měla Chloe 4567 followerů na Instagramu a Lena koptu problémů. Lena doufala, že ta nervozita opadne, až během letního soustředění házenkářského klubu stráví s Jonasem víc času v kuse. Sonja nechápala, jak pro ni byl tenhle tábor důležitý. Pro tetu byla házená jen nedůležitý koníček, který se dal kdykoli zabalit. Pro Lenu byl sport vším. Za žádnou cenu nesměla propásnout poslední hru sezony. A letní soustředění už vůbec ne! Musela zkrátka tu biologii co nejlíp zvládnout.

Skrytarka

„Telefon, sešit, knihy, poznámky, svačina, všechno pryč,“ přikázala profesorka Eisermannová, učitelka biologie, a požitkářsky rozdávala listy písemné práce. Lena si zadumaně kousala spodní ret. Dneska ráno v koupelně dovedla Mendelovy zákony dědičnosti bez problémů odříkat. Ale zlostný pohled Amalie Eisermannové nevěstil nic dobrého. Zástupkyni ředitele předcházela pověst, že toho, kdo si jako Lena nebyl jistý, vystavila extratěžkým zkouškám.

V rychlém sledu vyhledávala úkoly. „Židle zastrčit, dost klábosení, ruce pryč z mobilu,“ štěkala. Nikdo si netroufl ani pípnout. Křečci, myši, krysy, ptáci a hmyz, kteří obývali přírodovědnou laboratoř, se tvářili lhostejně. Moc dobře věděli, že profesorka Eisermannová má zvířata mnohem radši než děti, takže hlasitě šramotili ve svých klecích.

„Víte, o co tu jde,“ varovala Eisermannová a položila na Leninu lavici list s úkoly. Její úsměv odhaloval spoustu zubů a taky velkou část dásní. „Máte hodinu, abyste dokázali, co zvládnete bez Googlu.“

Ukazováčkem najela na klávesnici notebooku a odstartovala odpočet. Na elektronické tabuli se ukázalo, jak ubíhá čas. Všichni naráz otočili pracovní listy. Ten zvuk Leně připomněl hejno ptáků, které se před profesorkou Eisermannovou vyděšeně zvedlo do vzduchu. Hlasy v její hlavě na tom byly podobně.

Se svým výrazným nosem, zapadlou bradou a pronikavýma, světle modrýma očima učitelka sama trochu připomínala ptáka. Její divoké lokny trůnily v uvolněném drdolu na hlavě, a tvořily tak hnízdo, které jako by čekalo na mláďata. Lena fascinovaně pozorovala, jak Eisermannová stojí. S přimhouřenýma očima a přísným výrazem pozorovala každíčký pohyb ve třídě. Horní část těla se nakláněla dopředu, jako by byla neustále připravená střemhlav vyrazit k oběti. Jakkoli tahle učitelka jinak trvala na týmové práci, při písémkách každého při sebemenším pokusu opisovat nemilosrdně trestala. Podpatky duněly o lino, jako by svými kroky odpočítávala zbývající vteřiny. 59 minut a 12 vteřin, 11 vteřin, 10 vteřin... Lena se lehce zachvěla a vydala tužku z penálu.

„Jestli tu biologii poděláš, máš zákaz házené.“ V uších jí znělo tetino varování. Nenápadně zašilhala vlevo, kde o úkolech dumal Jonas. Jeho hnědá kudrnatá hlava mezi ostatními žáky vyčnívala a dlouhé nohy měl natažené do uličky. Z lavic pro průměrné deváťáky už dávno vyrostl.

„Možná pomůže, když začneš číst,“ přerušil její myšlenky přísný hlas. „Okusování tužky kazí nejen žaludek, ale i známky.“ Profesorka Eisermannová otočila papír, který před ní nepohnutě ležel. Lena vyděšeně

zkontrolovala čas na tabuli. 57 minut a 42 vteřin. Při procházce svojí hlavou ztratila dvě minuty. *Soustřed' se.* Šlo o všechno: házenou, letní soustředění, Jonase.

Lena spěšně přelétla očima otázky. První blok se zabýval sedlákem Hansem, který chtěl zkřížit dva různé druhy hovězího dobytka, pak následovaly úkoly s octomilkami, které kupodivu představovaly ideální pokusná zvířátka pro nauku o dědičnosti. U bodu osm se Leně zatajil dech. *V mojí rodině se dědí velké nosy, výrazné brady a kučeravé vlasy,* psala Amalie Eisermannová. *Které dědičné znaky rozpoznáš ve svojí rodině?*

Zástupkyně byla posedlá touhou dokázat svým žákům, jak je učivo biologie neoddelitelné od každodenního života. Její vyučování představovalo jednu velkou výzkumnou studii v terénu s praktickými cvičeními a neobvyklými příklady, které měly za úkol dostat její žáky do kontaktu s přírodou a světem zvířat. Včetně krvavých detailů. 9. B neměla jen zodpovědnost za krmení křečků, myší a krys v laboratoři. Lena a její spolužáci museli také obstarávat pakobylky, pozorovat šneky, chovat žížaly, třídit hmyz a vysazovat na školním dvoře ovocné stromy pro sýčky, jimž hrozilo vyhynutí. Učitelčino nutkání objevovat bohužel nekončilo u těchhle v zásadě neškodných činností.

„Můžete si vybudovat respekt pouze k těm živočichům, které znáte,“ kázala. Lena se otrásla při vzpomínce na hodiny, v nichž preparovala prasečí oči, odkrývala rybí vnitřnosti nebo pitvala mrtvou žábu. Lena by se žábě ráda věnovala, ale její žaludek na to měl jiný názor. Při prvním dotyku studeného, smradlavého a oslizlého zvířete na kůži se jí udělalo zle. Spolu

s Chloe strávila zbytek hodiny na záchodech. Chloe díky rodičům dostala možnost test opakovat, Lena dostala pětku. Kvůli té blbě rosničce teď měla na kahánku.

V mojí rodině se dědí velké nosy, výrazné brady a kučeravé vlasy. Které dědičné znaky rozpoznáš ve svojí rodině? Aby měla příklady, vydrancovala obávaná zástupkyně svoje soukromé fotoalbum. Ačkoli se dámy Eisermannovy narodily spousty desetiletí po sobě, byly si tak nápadně podobné, že Leně myšlenka na znovuzrození vůbec nepřipadala scestná. Nebo snad dovedla Amalie Eisermannová cestovat časem? O tom by jim měla vyprávět!

Které dědičné znaky rozpoznáš ve svojí rodině?

Volné otázky se u profesorky Eisermannové počítaly stejně jako ty vědecké. Osobně laděnými odpověďmi člověk dokázal, že pochopil souvislost mezi učební látkou a vlastním životem. Kolem Leny škrábala pera o papír. Jedna z krys rozčileně hryzala tyče svojí klece. Lena sdílela její potřebu odsud zmizet. Její rodinný život se nedal směstnat do pár jednoduchých vět. Proč Eisermannové nestačilo klást otázky o nespokojených zemědělcích? Sedlák Hans z otázky číslo jedna vlastnil černý dobytek a taky jeden druh flekatého červeno-hnědého. Očividně nemohl klidně spát, dokud z těch dvou nevyšlechtí třetí typ černě flekatých zvířat. Lena mu měla ulehčit práci a spočítat, jak velká je šance, že na loukách sedláka Hanse bude brzo přežvykovat nový druh krávy. To by přece byla společensky relevantní doplňující otázka: jak přesvědčit sedláka Hanse, aby byl spokojený s krávami, které už má? Co je lepšího na zvířatech s černohnědými fleky? Hodily se líp k jeho

vnitřnímu nastavení nebo ke károvanému vzoru jeho košil? Místo toho měla Lena psát o svojí rodině.

Bobbie, její sousedka v lavici a nejlepší kamarádka v jednom, tušila, co se děje. V sedmé třídě je Eisermannová posadila vedle sebe. Považovala čilou a chytrou Lenu a vyloženě odtažitou Robertu Albersovou za báječný tým. První týden vynucené povinnosti spolu sedět se tvrdohlavě ignorovaly. Na začátku druhého týdne se Bobbie se svou novou sousedkou v lavici beze slova podělila o obsah bohatě naplněné snídaňové krabičky. Všimla si, že Lena, která si z časové nouze donesla něco tak obden, závistivě šilhá po jejím chlebu a ovoci. Bobbiina matka žila v neustálém strachu, že její dcera bude ve škole hladovět nebo umře na nedostatek vitamínů. Bobbie na to reagovala podrážděně, ale Lena spolužačce tajně záviděla matčinu pozornost. Lístek, který ve středu našla mezi chleby od Henrietty Albersové, ji dojal k slzám. Připomenutí návštěvy zubaře vyzdobila dceři srdíčkem a doplnila slovy „mám tě ráda“. Bobbie jí mlčky podala balíček papírových kapesníků. To byl začátek jejich přátelství.

Bobbie jí teď potajmu ukazovala palec nahoru. Se svým krátkým sestřihem, dlouhou ofinou, která jí sřapatě visela do čela, velikýma očima, v zářivě bílé košili a červeně kostkované sukni vypadala jako vzorné zázračné dítě. Ve skutečnosti pěstovala zvláštní druh humoru a podivné koníčky. Bobbie měla ráda krev a strašidelná a byla v zásadě jediná, kdo se dobrovolně přihlásil, když se měla porcovat mrtvá zvířata. Po škole plánovala jít studovat něco přírodovědeckého. Bobbie se netajila tím, že se nemůže dočkat, až vypadne ze

školy a zbaví se spolužáků, kteří si od ní drželi odstup. Leniny plány do budoucna se omezovaly na otázku, jak přežije tuhle písemku z biologie.

Které dědičné znaky rozpoznáš ve svojí rodině? Stáhlo se jí hrdlo a vyhrkly slzy. Proč se najednou všichni zajímají o její rodinu? Napřed Fiona, teď profesorka Eisermannová. Jak má vědět, co zdělila po své matce a matce svojí matky? Nepamatovala si ani na to, že by kdy měla rodiče. Jak taky? Nebyly jí ani čtyři roky, když měli tu nehodu.

Z myšlenek Lenu vytrhlo hlasité lusknutí. Bobbie požadovala nový list papíru. Lena jí záviděla. Když jste byli Bobbie, bylo snadné psát o dědičnosti ve vlastní rodině. Bobbie často nadávala, že po babičce podědila vyzáblé nohy, nepoddajné vlasy po otci a neukojitelnou zvědavost po své matce. Dokonce i Chloe, která většinou nic nevěděla, zběsile psala. Není divu. Každý ve třídě by tu otázku mohl zodpovědět za ni: její pradědeček byl koneckonců Wendelin Mean, zakladatel školy, po kterém nesla i svoje jméno.

„Díky mojí rodině je svět krásnější,“ tvrdila Chloe ráda. Závody Wendelina Meana, firma, která do světa distribuovala krémy, šampony, mýdla a prací prostředky, byly dodnes největším zaměstnavatelem ve městě. Aby Chloe zodpověděla otázku číslo osm, stačilo jí podívat se do foyer školy, kterému dominovala impozantní olejomalba jejího zakladatele. Nebo k Meanově kašně, kde zase zakladatel bděl nad náměstíčkem. Socha v nadživotní velikosti zobrazovala zamračeného lékárníka uprostřed obrovských zkumavek, ze kterých prýštila voda. V noci, když na fontánu svítily barevné

lampy a po obličejích mu tančila barevná světýlka, vypadal jako šílený travič, který má za lubem něco nekalého. Výsledky jeho nočních experimentů byly dodnes na regálech všech supermarketů. Slogan „Mean je víc“, který k propagaci své firmy používal celá desetiletí, pronásledoval Lenu už od školky. Křičel z reklamních sloupů, plakátovacích ploch, byl v novinách, v televizních reklamách a ráno v koupelně.

Lena si zamyšleně prohlížela svoji spolužačku. Nedalo se říct, že by u Chloe bylo něčeho míň. Patřila spíš do oddílu „víc, víc, víc“. Víc šminek, víc oblečení, víc kamarádů.

Profesorka Eisermannová praštila obrovským kovovým pravitkem o katedru. „Ještě patnáct minut,“ ohlásila.

Lena sebou trhla. Jak to že patnáct minut? O čem to mluvila? Vždyť ještě ani nezačala. Něco s ní nebylo v pořádku. Hlavou jí letěly myšlenky, mířily všemi směry a přitom systematicky užíraly minuty. Její vnitřní hodiny nefungovaly správně. O hádanku víc pro sbor hlasů v její hlavě, který se toho tématu nadšeně chytil: kde vůbec sídlí vnitřní hodiny? Díváme se očima, slyšíme ušima, chutnáme jazykem a cítíme kůží. Ale jak je to s časem? Odkud člověk ví, kolik času uplynulo, který orgán je za to zodpovědný?

„Patnáct minut! To platí i pro naši slečnu Friedrichovou,“ pronesla Eisermannová ostře. „Ta zase kouká do blba.“

V tu chvíli se to stalo. To strašlivé neštěstí. Jonas se na ni zvědavě otočil. V hnědých očích se mu zablesklo. Ach můj bože. Teď ne. Už ne. Ne ve třídě. Prosím ne.

„Škyt,“ vyjelo z ní najednou hlasitě.

Jonas byl cool. Chloe byla cool. Dokonce i Bobbie, takovým svým podivným způsobem. Lena už tolik ne. Ani by to nedovedla. Mohl za to Jonas a ten blbej nerv, co vedl z mozku přes hrudní koš až k bránici a choval se jako citlivka stydlivá. Všechno ho dráždilo. Překotné žvýkání, uspěchané polykání, moc horké jídlo, moc studené jídlo, jídlo a mluvení, mluvení a jídlo, stres, jediný Jonasův pohled. Hysterické synapse vždycky volaly o pomoc mozek, který vydal příkaz k hlasitému projevu. Jonas se na ni drze zakřenil. Oči vůbec neměl hnědé, byly v nich žluté skvrny. Jako třpytivý jantar.

„Škyt,“ oznámila o něco hlasitěji.

Jonas, jemuž imponovala jakákoli forma vzdoru, vyprskl smíchy. Učitelka se vztyčila před Leninou lavicí, a zatarasila jí tak výhled na Jonase. „Leno Friedrichová, okamžitě přestaň s těmi nesmysly.“

Začala panikařit. Vystoupení profesorky Eisermanové to celé jen zhoršovalo. Lena měla strach ze záchvatu škytavky. A strach, že bude mít strach ze záchvatu škytavky. Nejvíce se ale bála, že to nikdy nepřejde. Panicky přepnula do nouzového režimu. Za ty roky už posbírala spoustu dobrých rad: pomalu dýchat, rychle dýchat, vůbec nedýchat, sedmkrát nasucho polknout, dvacet pět vteřin k sobě tisknout dlaně, zívát, nechat se vyděsit, vypláznout jazyk a silně za něj zatáhnout. Lena to zkusila s neškodným cvičením. Jednou se zhluboka nadechla, zadržela dech a představila si svoji učitelku bez vlasů. Normálně se mělo myslet na sedm plešatých mužů, ale tohle pleškokombo Leně ještě nikdy nepomohlo. Hlavu měla lehkou a pokouše-

la se o ni závrať. Jonas se na své židli zvědavě naklonil dozadu, aby na Lenu zase viděl. „Škyt,“ pozdravila Lena jeho přátelský obličej. Jonas se roztrásl smíchy, ztratil rovnováhu, spadl ze židle a s hlasitým plesknutím přistál na podlaze. Eisermannová se otočila na podpatku jako zdivočelá baletka. Než se stihla rozčilit, Jonas se vyškrábal na nohy, v naprostém klidu zvedl svou židli a ležérně předal učitelce biologie svoji písemku.

„Stejně už mám octomilek dost,“ řekl. Popadl svůj batoh, zasalutoval a v klidu se odlouдал ven. Ve dveřích se otočil na Lenu a spiklenecky na ni mrknul. Lena se s ním rozloučila s veselým škytnutím. A pak vypuklo peklo. Zezadu vlevo zaznělo přehnaně hlasité škyt. Chloe, která měla vždy potřebu se ukázat, využila Leniny nahrávky na smeč. Celá třída se hystericky rozesmála. Ze všech koutů zaznívalo přehnaně hlasité škytání. „Ven,“ zařvala učitelka na Lenu. „Okamžitě.“

Hlas se jí třásl a rudé rty chvěly, hnízdo, co měla na hlavě, vypadalo, že se každou chvílí rozpadne, jak po bouření vrtěla hlavou.

Lena chtěla protestovat. Ale pohled do profesorčiných zlověstně se třpytících očí jí napověděl, že by měla radši držet pusy. Poraženě odevzdala prázdný papír od písemky na katedru. Podělala to.

Tak strašnou škytavku ještě nikdy neměla. Celou přestávku se Lena marně pokoušela dostat svoje tělo pod kontrolu.

Hlasy v hlavě šílely. Jak dlouho bude Eisermannové trvat, než ty práce opraví? Kdy má počítat s dopisem ze školy? Jak má vydržet bez házené? Toužebně

si přála umět vrátit čas. Proč jen plynul pouze jedním směrem? Bylo tolik věcí, které se bez problémů daly dělat pozpátku: chůze, čtení, mluvení, počítání, metání kotrmelců, jízda autobusem, oblékání trička, psaní si s Annou. Nebylo by fantastické mít magické schopnosti, které by vám umožnily žít pozpátku i život? Vzduch kolem ní se tetelil, tak obrovské to přání bylo.

Bobbie, očividně ustaraná, ukázala Leně před obličejem čtyři prsty. „Kolik jich vidíš?“

Rozrušeně kolem Leny poskakovala a pálila jednu otázku za druhou.

„Bolí tě hlava?“ tázala se. „Je ti mdlo? Můžeš hýbat rukama a nohama? Škytavka může poukazovat na tumor, na encefalitidu nebo infarkt,“ oznamovala.

Lena zvedla čtyři prsty. Bohužel byla pořád v přítomnosti. A ta byla čím dál ponuřejší.

„Mrtvice to není,“ konstatovala věčně Bobbie. „Jinak bychom musely zavolat sanitku.“

„Škyt,“ odpověděla Lena.

Bobbie pro ni měla ultimativní tajný tip. „Líbání pomáhá,“ ohlásila vesele. „Při mazlení se do krevního oběhu vypouští spousta kyslíku. Má to stejný efekt, jako když zadržíš dech.“

Na školním dvoře se rozezněl tupý zvuk, jak na zem dopadal míč. Jonas zamyšleně dribloval na asfaltu. S lehkostí se rozběhl, přehazoval si míč z pravé do levé ruky a odrazil se od země. Ve vteřině, kdy byl ve vzduchu, poslal míč v neuvěřitelném oblouku do promáčké cedule s nápisem *Zákaz házení míčů*.

„Kdo by chtěl políbit holku, co má škytavku?“ opáčila Lena zoufale. Všechno ji bolelo.

„Přijde na to,“ opáčila Bobbie a doplnila hned příklad. „Existoval prý muž, který škytal od svých dvaceti osmi let až do devadesáti šesti. Šedesát osm let. Dvakrát se oženil a měl deset dětí.“

„Nechci kupu dětí. Ani dva manžele,“ zavrtěla Lena hlavou. „Stačilo by mi, kdybych nebyla tak trapná.“

Vrhla kradmý pohled po Jonasovi.

„Jak se může někdo zamilovat do něj?“ zeptala se Bobbie. „Už ve školce chtěl být superhrdinou, a nikdy se mu to nepovedlo.“

Chloe to očividně viděla jinak. Hravě kolem Jonase poskakovala, aby mu zabránila hodit míč. Obmotala kolem něj své paže. Jejich těla se propletla v přátelskou rvačku.

„Já nejsem zamilovaná,“ bránila se Lena. „Jak mám vědět, jestli jsem zamilovaná, když jsem s ním ještě ani nevedla nějaký smysluplný rozhovor?“

Míč se odkutálel přes hřiště a přistál u Leniných nohou. Jonas k němu doklusal. Zvedl míč a nerozhodně postával. Možná měla Bobbie pravdu. Působil podivně nervózně.

„V sobotu po hře máme v jídelně párty,“ řekl překvapivě rozpačitě. „Kdybys měla chuť... kdybyste měly chuť...“

Zarazil se.

Ne, nebude škytat. Za žádnou cenu. Nikdy. Lena rázně stiskla rty a upřela oči do mraků, jako by očekávala nebeské vnuknutí. Jonas otřeseně přešlápl z jedné nohy na druhou.

Bobbie odpověděla místo Leny. „Cool,“ řekla a zvedla palce nahoru. „Přijdeme.“

Spatný okamžik

„Dej vědět, až to budeš mít za sebou,“ řekla Bobbie. Na Okružní třídě, která vedla kolem centra, se jejich cesty ze školy dělily. Bobbie zabočila do vilové čtvrti, kde obyvatele zářivě bílých secesních domů před zvědavýma očima chránily husté a vysoké živé ploty a zahrady podobné parkům. Lena se loudala dolů směrem k řece. U zdi přístaviště pozorovala, jak se těžce naložená nákladní loď patřící Meanovým závodům na protějším břehu otočila a pak plnou parou vyrazila proti proudu. Lena si povzdechla. Jak má teď Sonje říct, že tu biologii podělala?

Racci pořvávali, vítr skučel a opíral se do vlajek v přístavišti. Čtvrť se změnila od té doby, co přístav přestěhovali na druhou stranu, kde leželo nové sídlo Meanových závodů s nekonečnými stavbami z pálených cihel a rozvětvenou spleť mostů, trubek, ocelových věží a kominů. Bylo to tu cítit po topném oleji, vodě, rybách a taky nově po penězích a vlivu. Kde se dřív překládalo zboží z lodí, tam se teď nastěhovaly umělecké ateliéry, start-upy, mediální agentury a jeden pivovar. Štamgasti, několik turistů a náhodní hosté seděli zabalení do

dek dokonce i v tenhle chladný den za prostými stoly pod tepelnými lampami. Zamyšleně sledovali lodě, pili pivo a pojídali Toniho fritované miniburgy, které byly v poslední době dost v kurzu, takže se na ně v pěkných dnech tvořily pořádně dlouhé fronty. Dřív, když Toni vedl svůj podnik ještě sám, se u něj Lena ráda cestou domů zastavila pro hranolky. Chyběl jí široký úsměv dobrosrdečného rastamana, který přišel do města jako uprchlík a na živobytí si vydělával dobrou náladou a naprosto šílenými recepty. Na přístavní slavnosti plnil pečená kuřata popcornem. Explodující kuře se postavilo na vlastní nohy a ve velké rychlosti narazilo do čelního skla trouby, až ji vyrvalo ze zdi. Na létajících kuřátkách nevydělal peníze, ale zato přátele a titulky v novinách ano. Šikovná investorka převzala Toniho jméno, jeho recepty a malebně zašlou budku u přístavní zdi a udělala z ní místo, kde se potkávali hipsteři. Od té doby se fritované burgery zmenšily o polovinu a stály jednou tolik. Místo popcornu, dobrých slov a širokého úsměvu se servirovaly chuťovky s pivem z minipivovarů a náladová hudba. Děti už tu nebyly vítané. Toni zrovna tak.

Lena mrzla. Teploměr u vody ukazoval průměrně o čtyři stupně míň než nahoře ve městě. Ale nebyla to jen zima, co ji trápilo. Sbor vnitřních hlasů už si představoval to kázání, které ji doma čekalo. Těžkým krokem zabočila z pobřežní ulice. Místo aby šla rovnou domů a postavila se Sonjiným otázkám, loudala se Lena mezi starými skladišti a rozpadlými industriálními baráky, dokud v dálce nezahlédla starou průmyslovou stavbu. Křiklavě červený nápis *Citybox* svítil do šedého nebe. Dřív ten dům fungoval jako obyčejné skladiště. Od té

doby, co ho převzala teta, jste tu mohli do jedné nebo několika větších jednotek na měsíc, rok nebo i desetiletí uložit svůj majetek. Za číslovanými svítivě žlutými rolovacími vraty se skrývalo všechno, co si lidé chtěli uložit: vánoční ozdoby a letní venkovní nábytek, nafukovací čluny a brusle, zapomenuté sbírky, přebytečný porcelán a zaprášený nábytek. V krabicích byly uskladněné vzpomínky na dávno vzdané sporty a koníčky, ukradené věci, ruční výrobky a cennosti, které chtěl někdo při rozvodu nebo dědickém řízení schovat. Její teta, která podnik vedla, mlčela jako hrob. U Sonji odpočívala minulost až do příštího týdne, léta nebo dalšího života. K dvoupatrové skladovací hale přiléhala nevkusná nízká stavba, kterou rodina přechodně využívala k bydlení. Přechodně znamenalo celý dosavadní Lenin život.

Když přišla Bobbie domů, čekala tam její matka s obědem, na Lenu čekaly mladší sestry. Patřilo k jejím úkolům připravit pro Fionu a Carlottu něco k jídlu. Lena byla nekorunovaná světová mistryně ve vaření těstovin s červenou omáčkou, lívanců, jako tráva zeleného roztřeseného pudinku a v objednávání pizzy. Sonja obyčejně ustavičně poletovala mezi kanceláří, sklady a schůzkami v bance, u rozvodového právníka, daňového poradce a doktora. Ale zrovna dneska byla doma. Lena slyšela její rozzlobený hlas už zdálky. Teta našťvaně přecházela po parkovišti tam a zpátky a řvala do telefonu. „Teprve po svatodušních svátcích? Za koho mě máte? Jsem snad Noe, který si postavil vlastní archu, protože se všechno potopilo? Potřebuju okamžitě řemeslníka. A vůz, který ty věci vyzvedne.“

Naděje, že bude mít teta dobrou náladu, splaskly jako mýdlová bublina. Lena se rozhodla, že půjde z cesty přímé konfrontaci a vyhne se odpovídání na nepříjemné otázky. Neviděná proklouzla do domu. Už měla ruku na klíce do svého pokoje, když ji zarazil hlas.

„Co dostanu, když tě neprásknu?“ Carlotta na Lenu spiklenecky mrkala.

„Prásknout? Co na mě chceš prásknout?“ zeptala se Lena vyděšeně.

„Tvoje učitelka už třikrát volala,“ vynesla Carlotta svůj trumf.

Leně spadlo srdce do kalhot. Nepočítala s tím, že její selhání tak rychle praskne.

„Když zapomenu vyřídit, že volala, smím jít na tvůj počítač?“ zeptala se Carlotta vyčkávavě. Neustále si stěžovala, že jí Sonja dovoluje na počítači příliš málo času.

„To je vydírání,“ namítla Lena.

„Já pomůžu tobě, ty pomůžeš mně,“ odpověděla její malá sestra. „Coby nejmladší jsem věčně diskriminovaná.“

Lena se podivila, kde Carlotta přišla k takovému slovu, když vtom se otevřely vchodové dveře.

„Leno? Kde je Lena? Je Lena už doma?“ zařvala Sonja do chodby.

„Heslo k tvému počítači,“ zašeptala Carlotta.

Její malá sestra se hrozně ráda poflakovala v Lenině pokoji, zkoušela si její oblečení a boty, testovala fixky, kradla parfém a přitom se dívala na filmy, na které byla podle svojí matky moc mladá. Nic nebylo před jejím zvědavým pohledem a mrštnými prsty v bezpečí. Obzvláště fascinovaná byla neostrým a vybledlým

rodinným portrétem nad Leninou postelí. Snímek ukazoval Lenu, jak se svými vlastními rodiči hopsala na staromódním, fialově květovaném babiččině gauči. Vlevo byl její otec Thomas, opálený, celý sportovní v oranžovém trikotu házenkářského týmu, jako by se zrovna vrátil z nějakého zápasu. Vpravo její matka Rhea, které se šaty vykasaly až na stehna, a odhalily tak nekonečně dlouhé nohy. Naneštěstí Thomasova ruka zakrývala půlku jeho obličeje a v případě Rhey totéž způsobily dlouhé lokny. Uprostřed drželi šťastnou a rozzářenou malou Lenu. Jako nezníčitelná trojčlenná jednotka se navždy vznášeli ve vzduchu, jako by uměli létat. Tahle fotka byla důvodem, proč se Lena rozhodla hrát házenou. Ten sport představoval tajné spojení s jejím otcem. Jakmile držela míč v rukou, cítila neviditelné pouto.

Carlotta se pokaždé ptala, jestli to opravdu jsou Lenini rodiče. Při nejlepší vůli si nedovedla představit, že by rodiče se svými dětmi hopsali na gauči. A vůbec: proč Lena své vlastní rodiče oslovovala křestním jménem? Lena pokrčila rameny. Nejspíš to oslovení převzala od Sonji. Hlasy v hlavě to věděly líp. „Prostě si na ně nepamatuješ,“ zazněly sborově. „Jak jim pak můžeš říkat máma a táta?“

Dole na schodišti se objevil Sonin obličej. „Viděla jsi Lenu?“ křikla teta. „Nikdy se na ni nedá spolehnout.“

Lena se vmáčkla do rohu, aby unikla tetině pohledu. Načmárala Carlottě na ruku číselnou kombinaci. Její malá sestra hlasitě vykřikla: „Lena? Netuším, tady není.“

Dole začal zvonit telefon.

„Meanovo gymnázium?“ slyšela Lena překvapený tetin hlas. „Ano, jsem Lenina matka...“

Dim zapomenutých příběhů

Zmizet. Co nejrychleji. Citybox bylo Lenino nejoblíbenější útočiště, když to bylo doma nahnuté. Jak často jen utíkala do skladovací haly, když se Sonja s Hugem nahlas hádali? Sonjina prchlivost byla legendární. Jak dlouho bude trvat, než upustí páru? Když se Lena na dost dlouho ztratí z dohledu, možná bude teta ráda, když se v pořádku znova ukáže.

Sonja dětem odmalička zakazovala poflakovat se ve skladu. Zatímco Fiona a Carlotta se těch tmavých chodeb bály, Lenu spletité uličky magicky přitahovaly. V ponuré změti chodeb, schodišť a dveří se Lena cítila schovaná. Musela jen nenápadně proklouznout kolem hlídače. Co si pamatovala, službu v prosklené kukani, odkud hlídal přístup na parkoviště a do haly, měl Harry König. Jeho plešatá lebka se leskla v neonovém světle. Na jeho kůži vyprávělo barevné tetování příběhů dávno zapomenutých lásek a vášní. Vedle růžemi ověnceného jména *Lilliane* se skvělo logo házenkářského týmu, pro který Harry pravidelně pracoval coby rozhodčí.